

de
zoon
van
Artah

The logo is a stylized, black and white graphic. The text 'de zoon van Artah' is arranged in a vertical stack. 'de' is at the top, followed by 'zoon', then 'van', and 'Artah' at the bottom. The 'A' in 'Artah' is significantly larger and features a sword blade extending from its left side. To the right of the 'van' and 'Artah' is a silhouette of a horse's head facing right. The entire logo has a textured, stippled appearance.

de zoon van Artan

The title 'de zoon van Artan' is rendered in a bold, black, textured font. The word 'de' is at the top, followed by 'zoon' and 'van' in smaller sizes. 'Artan' is the largest word, with a dragon's head integrated into the letter 'n'. The dragon's head is facing right, with its mouth open as if breathing fire. A sword is positioned horizontally behind the word 'van', with its hilt on the left and its blade pointing right.

De drakenmeester
Guido Kees

Naar een verhaal van Klaus Verscheure
en een scenario van Wout Thielemans

LEES OOK HET EERSTE DEEL IN DE REEKS:

www.lannoo.com
www.ketnet.be

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst Guido Kees

Naar een scenario van Wout Thielemans

Naar een verhaal van Klaus Verscheure

Vormgeving cover: Studio Lannoo

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

© Uitgeverij Lannoo nv, 2016

ISBN 978 94 014 3533 8

D/2016/45/243

NUR 283

De tv-reeks waarop dit boek werd gebaseerd, werd geproduceerd door Cine3, in samenwerking met Danse La Pluie.

De tv-reeks was te zien op Ketnet en op Zapp en werd geregisseerd door Klaus Verscheure.

IJzeren gekletter weergalmdde tegen de muren van de grote ridderzaal. Twee zwaarden gingen elkaar te lijf. Linde had zich verstopt in de ridderzaal en keek toe. Ze was goed verscholen achter het zware gordijn, buiten het bereik van het licht van het haardvuur. Ze bleef zo stil mogelijk staan en zag dat de oefensessie bijna uit de hand liep. Ze hoopte dat het helse gevecht snel zou ophouden. Maar net toen ze dacht dat de strijd eindelijk voorbij was, hakten de zwaarden opnieuw op elkaar in. Sieg kon de felle uitval van Radboud afslaan en ving een nieuwe uithaal met zijn zwaard op. De mannen stonden dicht tegen elkaar, hijgend en zwetend. Na een paar tellen deed Sieg een stap achteruit en stak zijn hand op.

‘Goede oefening, heer Sieg’, complimenteerde Radboud.

Sieg legde zijn zwaard op de tafel en nam een slok wijn.

Linde kon elk woord verstaan. Ze probeerde er niet aan te denken wat er zou gebeuren als Sieg en Radboud haar zouden ontdekken. Ze kon alleen maar hopen dat haar schuilplaats zo goed was als ze dacht.

‘Dat riddertje zal morgen moeten oppassen tijdens jullie toernooi.’ Radboud stak zijn zwaard weg en dronk gretig uit zijn wijnkruik. Gemorste wijn liep over zijn kin. Grijnzend gooide hij de kruik stuk tegen de muur.

De knal van de barstende kruik liet Linde schrikken. In een reflex hield ze zich aan het gordijn vast, waardoor het bewoog. Ze hield haar adem in, maar de mannen waren zo bezig met de wijn dat het hun niet was opgevallen. Ze durfde weer te kijken en zag nog net dat Sieg zijn kruik rustig op tafel zette.

‘We mogen heer Joris niet onderschatten, Radboud. Ik heb gezien hoe hij tussenbeide kwam toen ik Wolf een lesje wilde leren op het oefenterrein.’

Linde zag dat heer Sieg ongerust was. Ze wist van Wolf dat heer Joris Sieg zonder problemen de baas was tijdens de zwaardles die Wolf bijna fataal was geworden. Wolf lag toen ongewapend op de grond en Sieg wilde met zijn zwaard toeslaan. Heer Joris had heel kordaat opgetreden en had Wolf gered. Als Joris er niet was geweest, dan was het slecht afgelopen met Wolf. Ze was ervan overtuigd dat Sieg geen seconde zou hebben gearzeld om Wolf voorgoed uit te schakelen.

‘Jammer dat heer Joris geen schildknaap heeft die hem kan bijstaan tijdens het toernooi. Misschien kunnen we hem wel helpen om een betrouwbaar iemand te vinden,’

zei Sieg terwijl hij opnieuw naar de wijn reikte.

‘Ik stel me kandidaat om hem uit de nood te helpen.’

‘Goed idee, Radboud. Dan weten we zeker dat niemand hem op een onbewaakt moment kan saboteren. We willen immers een eerlijk gevecht, nietwaar?’ Sieg knipoogde en gaf de kruik aan Radboud. Met een valse lach nam de grote man de drank aan.

‘Dat is dus geregeld.’ Sieg leek ineens opgelucht.

Radboud dronk de wijn tot de laatste druppel op, boerde luid en smet ook deze kruik tegen de muur. Gelukkig was Linde voorbereid. Ditmaal schrok ze niet.

‘En wat doen we met die jonge lastpost?’

Linde hield haar adem in om het nog beter te horen. Alles wat Wolf aanging, vond ze belangrijk.

‘Daar had ik al over nagedacht. De vlucht van Wolf komt me op dit moment eigenlijk goed uit. We doen voorlopig niets’, antwoordde heer Sieg. ‘Eerst pakken we die Joris aan. Als dat probleem is opgelost, hebben we tijd genoeg om Wolf te zoeken. En dan kunnen we hem definitief opruimen. Het is van groot belang dat we de enige zoon van Artan voorgoed buitenspel zetten.’

Linde kon met moeite een kreet onderdrukken.

Op dat moment zwaaide de deur van de ridderzaal open. Gregor, een van Siegs nieuwe huurlingen, kwam binnen. De laatste dagen had Linde verschillende nieuwe

mannen in de burcht zien aankomen. Het waren allemaal onguere types die er de voorkeur aan gaven om zich in dienst te stellen van een goedgevulde geldbuidel.

‘Heer, de smid weigert om nog iets voor de draak af te staan’, zei de nieuweling.

Sieg schudde zijn hoofd en zuchtte. ‘Spijtig voor die goede man. Ik vrees dat onze inzet voor zijn veiligheid niet echt wordt geprezen. Laten we hopen dat de draak hem genadig is. Misschien kunnen we toch nog een poging wagen om de man te overtuigen.’

‘Voor de veiligheid van de dorpingen wil ik nog wel een kleine inspanning doen!’

Linde haatte het als ze Radboud zo zag grijnzen.